

Den Femte:

Richard Lejonhjerta.

Från hem med forsats fana Den unga Richard drog; På sina faders bana Det första steg han tog. I början nyb den läran Af Trubadurn han fått: Det sköna tillhör åran, Den skönsta Hjerten blott. :/:

2. Odödliga Maria! Bad han med nedsänkt lans, De tappre och de fria, För dem har lifvet glans; Skänk mig i fröjd och smärta Den helga årans tröst, Skänk mig ditt eget hjerta, Gör mig bland Hjeltar störst. :/:

3. Han ristade i hällen Sin ed wid altarns rand, Och gick om stjerneqvällen Om bord till Syriens strand. Med swärd skrefs der den läran, Så blodig som han fått; Det sköna tillhör åran, Den skönsta Hjerten blott. :/:

4. Ha! ropte Fursten, sunnit I dig mitt stöd jag har; Af den hvars fejd du vunnit Tag nu din lyckas dar. Min dotter såg jag gerna: Wälan! hon skänks dig nu; Hon är den skönsta Tärna, Och du bland Hjeltar störst. :/:

5. Och när wid Altarranden, I tusen vittnens rund, Allme gaf Richard handen, Då flög från mund till mund: Du swäfs ej af den läran, Som du så wäl förstått. Det sköna tillhör åran, Den skönsta Hjerten blott. :/:

Fem alldeles nya

W i s o r.

Den Första:

Der stod en fager lilia &c.

Den Andra:

Den Förglömda.

Ibland alla bygdens tårnor &c.

Den Tredje:

Långtan från Staden.

Jag längtar hä'n från Stadens qwalm &c.

(Deßa tre Solk-Wisor äro nyligen författade af den Blekingiska Bonden Pehr Thomason.)

Den Fjerde:

Ensam i skuggrika dalen, &c.

Den Femte:

Richard Lejonhjerta.

Från hem med forsats fana &c.

Martin Albrantz

Jönköping,

hos J. P. Lundström, 1847.

Den Första:

Der stod en fager lilja Allt uti grönan lund,
Och blickade mot solen Den arla morgonstund;
Hon glädde sig åt lifwet I snöhwit blomster-
krud, Och war i daggiuveler Så smyckad, som
en brud.

2. En siarit flög att gillja Densamma mor-
gonstund, Kom så till fager lilja Allt i den grö-
na lund; Af hennes fågring rjusad Han föll i
stoftet ner Och sade till den sköna: "Ack, hör
den bön jag ber!"

3. "Låt mig med dig så lefwa, Du hulda,
wäna wif! Jag tänker dig mitt hjerta, Min
kärlek, och mitt lif. När andra siar'lar swär-
ma I yra blommors lag, Skall jag inwid din
sida Förnöja dig hwar dag."

4. "Ditt anspråkslösa wäsen, Din ofkuldsful-
la själ Har fånglat håg och sinne. Jag swär
att bli din träl, Och dig för ewigt älska I gläd-
je, lust och nöd, Så länge som jag andas, In-
till min bleka död!"

5. Och spåda liljan trodde Den sockersöta
skalk, Och öppnade för honom Sin ljuswa ho-
nungskalk; Han flög deri berusad, Och lifwets
balsam sög. Men till en ros i dalen Han straxt
från henne flög.

6. Den arma liljan sörjde Sin fjärril bitter-
lig, Och fällde många tårar Uppå sin lefnads-
stig. Hon före middagsstunden Stod blek, och
sorgligt log; Då kom en vänlig dufwa, Och
henne med sig tog.

7. Men fjärrilen, som listigt Från liljan flög
sin kos, Och tänkte glädje finna I kalken hos
sin ros, Han fann sig grymt bedragen; En bla-
den föllo ner, Och endast hvarfa törnen I stål-
let han nu ser. —

8. Den liljan war en flicka, Som i sin o-
skuld log; Och fjärrilen war en goße, Som hen-
ne grymt bedrog; Och dufwan, det war döden,
Som kyßte flickans mund, Och hennes ande sän-
de I englarnes förbund.

9. Men rosen war en enka Rik uppå gods
och guld, Som nu den goßen plågar Allt för
sin otro skuld. Han smärtans törne känner,
Och eger ingen ro; — Så hånder det med al-
la, Som bryta ed och tro.

Den Andra:

Den Förglömda.

Ibland alla bygdens tårnor Hanna wist den
skönsta war. Som två klara twillingsstjernor
Lyfte hennes ögonpar, Och deß hy war skär och
fager Liksom rosen, då hon nyß, Uti wärens
första dager, Öppnar sig för solens kyß.

2. Snällt hon spolade till wäfwen Hela långa
veckan om, Snällt hon satt wid sländan åfwen;
Men när Söndagsqwällen kom, Flög hon lätt i
hva walsen Som en nymp wid månans glans
Med ett perlband omkring halsen Och på huf-
wudet en frans.

3. Hundra friare hon hade, Alla wille henne
ha; Men hon log alltjemt och sade: "Ingen
skänker jag mitt ja! Bättre är att ensam wa-
ra — Jag will aldrig gista mig!" Och den
hela friarskara Drog förtörnad bort sin stig."

4. Nu hon sitter tyst och sluten, Glömd uti
sin gömda wrå, Räknar långsamt på minuten,
Suckar tungt allt då och då: "Redsamt är att
ensam wara, Jag ej någon glädje har; Fastän
nej jag hördes swara, Ja min hjertans me-
ning war."

Den Tredje:

Långtan från Staden.

Jag längtar hä'n från stadens qwalm Till
skog och dal och fjö. På landet under björk och
alm Jag lefwa will och dö.

2. Här är wäl roligt några da'r Att gå och
se uppå Hur herrar, damer, par om par, Med
stolta steg framgå.

3. Här finnas många stora hus, Och granna
åfvenså; Men lefwa jemt i sus och dus, Är
wädeligt ändå.

4. Hwar menska glömmar att hon är En
menska, tror jag wist; Man pratar, ljuger, skrat-
tar, swär, Och bugar först och sist.

5. Farväl, o stad, med all din prast Och all
din herrlighet! I fjerran dal, i okänd trakt Ett
bättre hem jag wet.

6. Der är så lust att lyfna till Den glada
lärkans sång, Och orrens lek och trastens drill,
Och bäckens muntra språng.

7. Der hemtar jag wid källans brädd Min
drock ur hennes sköt, Och njuter se'n på blom-
mors bädd En sömn så god och söt.

8. Der spelar vinden nu som förr I skogens
tåta snår, — Och wid den lilla hyddans dörr
Min wåna flicka står.

9. Hos henne, skild från stadens qwalm, Jag
lefwa will och dö På landet under björk och
alm, Bland skog och dal och sjö.

Den Sjerde:

Ensam i skuggrika dalen, Tätt wid en swal-
kande ström, Bodde, befriad från qwalen, Sin-
gal, en herde så öm.

2. Gick han wid bäcken den klara, Tätt in-
wid liljornas bädd; Werlden för honom tycks
vara Blott utaf kärleken klädd.

3. Han såg en morgon wid strömmen Någon,
som låg der och bad, Skön som en engel i dröm-
men, Som sielfwa glädjen så glad.

4. Tyt som en wandrande stjerna, Skön som
en Gud i sin dröm, From som en oskuldens
tårna, Som sielfwa lifwet så öm.

5. Singal gick ned till den sköna, Gattar för-
troligt des hand, Tog henne upp i det gröna
Tätt wid den swalkande strand.

6. "Täckaste flicka," han sade, "O! hwem har
fört dig till mig, Fört dig till Singal, den gla-
de, Som aldrig kan skiljas från dig?"

7. Nyssigt hon svarar de orden: "Singal! gå
långt ifrån mig, Ty jag är ingen herdinna, Och
Singal du kan ej få mig."

8. Han drog henne ned i det gröna, Att nju-
ta den ålskades tröst; Tätt wid den ålskade skö-
na Hörde han fåglarnes röst.

9. Rinder mot kinder de brände — Singal
gaf flickan en kyss. Bredgad hon hastigt sig
wände; Och ensam han stod der som nyss.

10. Tretton år ensam han hade Lugn i sin
sorgfria själ; I sin förtjusning han sade: Him-
len will Singal så wäl.

11. Nyssigt han drar af sitt galler — Sin
båge och modigt den för, Spänner den — skiu-
ter — och faller, Blifvar mot himlen och — dörr.